

slutte mig til de Udtalelser, han fremsatte, benytter jeg kun Lejligheden til at understrege Ønskeligheden af, at der ved dette Byggeforetagende bliver anvendt dansk Arbejde og dansk Materiale i saa stor Udstrækning som muligt. Den højtærede Minister har allerede ved denne Sags første Behandling besvaret en Henstilling fra mig desangaaende meget velvilligt. Jeg vil imidlertid tillade mig at henlede Opmærksomheden paa og benytter denne Lejlighed dertil, at naar først et Lovforslag om et Byggeforetagende er gaaet glat gennem Tinget, og man saa skal til at bygge, glider Sagen vist ofte ud af Ministerens Haand. Og det er ganske naturligt, idet han ikke kan blive ved i den Udstrækning som tidligere, forinden Loven blev vedtagen, at beskæftige sig med denne enkelte bestemte Sag. Men jeg vil dog ønske, at det i større Udstrækning end hidtil, efter hvad der er oplyst for mig, maa lykkes den nuværende Indenrigsminister at holde et lille Øje med de Embedsmænd, som have med Bygnings Fuldførelse at bestille. Det lyder meget smukt, naar Professor Wenck overfor Ministeren har udtalt, at han ikke kan gaa ned under den Sum, som han anser for det mindste, der kan gives i Honorar, nemlig 30,000 Kr., „alene af Hensyn til sine Kolleger“, men min Erfaring gaar ud paa, at hver Gang Fagforeningernes Principper skulle til at virke nedadtil, opstaar der et Skraal fra mange Sider, dog ikke fra alle — der er mange Mænd og Kvinder udenfor Arbejderklassen, der have baade Forstaaelsen af og Medfølelse med Fagforeningernes Stræben efter at højne denne Klasses Kaar, og jeg skal nu ikke her komme ind paa en Undersøgelse af, hvorvidt den nævnte Sum er for høj eller ikke, men jeg vil blot udtale Ønsket om, at Professor Wenck ogsaa, hvor det gælder andre, vil kunne forstaa, at de kunne have fornuftige Hensyn at tage overfor Kolleger. Det er mig nemlig bekendt, at ved et Arbejde, som Professor Wenck ogsaa har under sin Ledelse, er der sket det, at der af en Kreds af Haandværksmestre indenfor en bestemt Branche — naar jeg ikke nævner denne Branche, er det, fordi jeg ikke finder det rigtigt at fremdrage Navnene — var sket Tilbud paa et bestemt Arbejde. Nu er jeg ingen Ven af disse Ringe, der søge at skrue Prisen uforholdsmæssig højt op, paa ingen Maade, og naar en Embedsmand eller en Mand, der, som det her er Tilfældet, har et Ansvar overfor Staten, har den Opfattelse, at de have skruet Prisen uforholdsmæssigt op, kan

jeg godt forstaa, at han kan blive lidt bitter og mene, det skal ikke ske, og at han saa henvender sig andre Steder. Men saa bliver Spørgsmaalet, om han ikke ved en saadan Lejlighed kunde antage danske Arbejdere under en eller anden af ham godkendt Ledelse her paa Pladsen, saa at han ikke samtidig med, at han søger at straffe de Haandværksmestre, der ville byde ham en stærk Ring, ogsaa straffer Fagets Svende. Jeg tror, at vor nuværende Indenrigsminister, der er en saa praktisk Mand, vil kunne forstaa at tage saaledes paa de Sager, at Straffen kan fuldbyrdes, uden at det gaar ud over de uskyldige. Den Mand, som er Arkitekt og faar med selve Arbejdets Ledelse at gøre, behøver ikke under saadanne Forhold at være den ene bestemmende, det maa kunne siges til ham, at skulde saadant indtræde, skal han konferere med Ministeriet derom, hvorefter der kan træffes nærmere Aftale om, hvorledes Sagen skal gribes an. I Haab om, at Ministeren vil tage dette ad notam, hvad jeg for Resten paa Forhaand er ret sikker paa, at han vil, skal jeg fuldt ud slutte mig til de Udtalelser, som Ordføreren for Udvalget har fremsat.

Dinesen: Jeg kan ligesom den ærede sidste Taler (Sigvald Olsen) slutte mig til, hvad den ærede Ordfører (Berg) udtalte paa Udvalgets Vegne. Jeg ønsker kun at gøre en enkelt Bemærkning. Jeg har haft megen Tvivl ved fuldt ud at slutte mig til det foreliggende Projekt for Opførelsen af den nye Postbygning, da jeg har dannet mig det Skøn over dette Projekt, at det er for kostbart. Men et Udvalg eller Rigsdagen i det hele vil, mener jeg, staa vanskeligt, naar et saadant Projekt kommer til at foreligge under Forhold som dem, der her ere til Stede i Øjeblikket, idet man ikke har anden Vej at gaa end enten at standse den hele Sag eller at give sin Tilslutning til Forslaget, som det er foreslaaet. Hvad jeg derfor ønsker at henstille, er, at der ved Forberedelsen af saadanne Byggearbejder maa blive skaffet Sikkerhed for en saa økonomisk Projektering, som Forholdene paa nogen Maade gøre det muligt. En lille Antydning i den Retning vil jeg tillade mig at hente fra det Forslag, der ogsaa foreligger for Rigsdagen, om Udvidelse af Sindssygeanstalten ved Vordingborg. Af Anmærkningerne til dette Forslag fremgaar det, at Ministeriet, efter at et Projekt har været færdigt for denne Bygningsforanstaltning, har forelagt Sagen